

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

Internationale geslopen, om Sovjet-Rusland zijn opbouw te geven, ten koste der wereld-revolutie.

Wat toch een utopie, ja, onmogelijk is, daar Sovjet-Rusland alleen kan blijven bestaan, de Russische revolutie zijn beslag kan krijgen, alleen en uitsluitend door de wereldrevolutie.

Wij komen op de details der kwestie terug, wij hopen echter ons doel bereikt te hebben, n.l. de belangrijkheid dezer kwestie aangetoond te hebben.

BERNARD V.

Naschrift der redactie.

Dit stukje werd aangeboden aan de redactie der Jonge Communist, orgaan van den bond „De Zaaier“.

De redactie van het jeugdblad in overeenstemming met het Hoofdbestuur, heeft dit stuk geweigerd.

Deze jeugdorganisatie is dus zoo vernocht aan de C. P. dat zij de onderdrukking van het vrije woord overneemt van Wijnkoop en van Ravesteijn en toepast in den jeugdbond.

Gedelegeerde van de C. P. bij „De Zaaier“ is D. J. Straik. Een knecht in iederen zin van het woord, van den grooten meester, W. van Ravesteijn. De zelfstandigheid van „De Zaaier“ is hiermee voorgoed omhals gebracht. Want zelfstandigheid zonder vrijheid van meningsuiting is een leugen.

Aan deze corruptie in „De Zaaier“ moet een eind gemaakt worden door de zelfstandige leden.

De leden van de C. P. in de onafhankelijke vakbeweging.

Men schrijft ons:

Volgens de ambtelijke voorstelling van de lui die wat men noemt aan het hoofd staan van de onafhankelijke vakbeweging, zouden de communisten, merk Tribune, verbazend gevaarlijke kerels zijn, die de heele onafhankelijke vakbeweging zoo maar willen annexeren. Vooral de familie Lansink lijdt aan die waanvoorstelling, evenals Kolthek. Door dat praatje te colporteren, zoiets als het bolsjewistisch gevaar, wordt menig arbeider reeds bang gemaakt, want ziet U, wat moet een arbeider doen, nog dikwijls bevangen door half burgerlijke begrippen, als de onafhankelijke vakbeweging is ingepalmd door de Tribunisten? Hij zou niet weten waarheen. Binnenkamers zeggen de onafhankelijke kopstukken natuurlijk dit: Het gevolg zou zijn, versterking der moderneren, daarom moeten we die drijverijen van de Tribune tegengaan, want het verzwakt ons en maakt de anderen sterker, die toch zeker niet beter zijn als wij. Dit is burgerlijk uitgedrukt, logisch geredeneerd. Dat

wil zeggen, dat het standpunt der onafhankelijke leiders bepaald wordt door de tactiek der moderne vakbeweging. Tenminste in de groote lijnen. Niet bij elke staking of plaatselijke gebeurtenis. Om te kunnen concurreren moet de onafhankelijke vakbeweging even zuivere reformistische waarleveren, even degelijk zijn als de moderne dito.

Maar het leukst van alles is, dat de Tribune-communisten een zeer ongevaarlijk soort lieden is voor de zich noemende onafhankelijke vakbeweging.

Als men, zooals de schrijver van den brief, zelf dagen lang de communistische leidlieden van afdelingen of federaties heeft aan 't werk gezien op een N.A.S.-congres, dan moet men zeggen, die menschen zijn nooit opgevoed in communistische tactiek. Het zijn eenvoudig syndicalisten, die lekker meezeulen met de leiding, of altijd half in het moeras van het syndicalistisch reformisme blijven steken.

U weet nog, zie anders het krantje waarin het staat afgedrukt, van het vervolg-congres van het N.A.S. Als ik me nu herinner de behandeling van het voorstel om de onafhankelijken te verplichten zich te verstaan met de vakbeweging der Russen en Italianen, dan zie ik nog het merkwaardige tooneel, waarin de „behandeling“ werd afgespeeld. Roodveld, bestuurslid van Bouwvakfederatie, communistisch lid van den Raad der hoofdstad, kwam vóór dat de betrokken afdeling nog het woord had om het voorstel toe te lichten, (ze kreeg het ook niet) op het podium en deed een voorstel van . . . orde. Naar een vergadering wou i't verwijzen van federatiebesturen.

Sneevliet, godbetert oppositie-in-het-N.A.S. ging volstrekt niet tegen den bezoldigden bestuurder Roodveld in. Van Sneevliet kwam geen steun hoegenaamd ook, om het voorstel tot aansluiting bij de Russen, te steunen. De andere communisten zwegen als . . . syndicalisten. Behalve één uit den Haag. Die wou het voorstel bewaren tot een volgend congres, over twee jaar! Het voorstel werd dus met communistische (Tribune-merk) hulp door een betaald propagandist van de partij (de Visser) en door een gesalarieerde van de federatie van bouwvakarbeiders (comm. in zijn vrije tijd) om hals gebracht.

Sneevliet is zelfs lid van het Partijbestuur der C. P.!

De opportunisten helpen dus zeer verdienstelijk Lansink e s.

Ik zal een volgend maal meer verraderlijke streken van die ook-communisten aan den dag brengen.

Links-kommunistiese oppositie in Rusland.

(Vereenvoudigde spelling).

(L. v. D. L.) Dat wij veel te weinig berichten uit Rusland over Rusland krijgen om ons een volledig overzicht over de toestanden daar te vormen, zowel op economies als op politiek en kultureel gebied, is een veelvernommen klacht. De aanvankelijk goedbedoelde wekelijks „Russiese Bijlage“ van „De Tribune“ is een mislukking geworden, een zoetsappig officieel allegaartje ter ophemeling van de officiële Rnssiese kommunistiese partij. Zo is het de redakteuren van „De Tribune“ in hun bekrompen koppigheid gelukt de lezers van het dagblad steeds in slaap te sussen. Bij de herhaaldelijk voorkomende berichten in de burgerlike pers, dat er sterke oppositionele stromingen in Rusland, in de partij zelfs, bestonden, in welk verband dikwijls de naam van Trotsky genoemd werd. Tot nu toe leefde het Hollandse proletariaat in de zoete waan, dat het in Rusland een en al eensgezindheid was. Op de diepere economiese oorzaken voor de onmogelijkheid van die volstrekte eensgezindheid zullen wij nu bij gebrek aan plaatsruimte niet ingaan.

Als Wijnkoop, het nieuwe lid van het uitvoerend comité — waarin ook ons aller vriend en verrader Levi zitting heeft — terug is uit Moskou zal hij wel weer óf ontkennen dat het bestaan van oppositie in Rusland verzwegen is, óf er het diplomatenstukje op vinden: „De Tribune“ heeft immers altijd geschreven, dat er in Rusland nog zeer veel „burgerlike“ en „reaktionaire“ elementen waren!

Over die oppositie lezen wij in de „Kommunistiese Arbeiderzeitung“ (Hamburg), een artikel van Sorin, vertaald uit de „Kommunist“ orgaan van de Moskouse links-kommunisten, waarin geklaagd wordt over het konservatisme van de gesalarieerde en geprivilegieerde sovjet-ambtenaren, weliswaar veelal oude en beproefde partijgenoten, die zich nu echter trachten ruimschoots schadeloos te stellen voor de vroeger geleden ontberingen, en zodoende het hele sovjetstelsel verbuokratiseeren en verbuurgerliken. De links-kommunisten komen daartegen op ten bate van een absoluut kompromisloze politiek, een afwijzing in opportunistiese maatregelen. Rusland is het lichtende voorbeeld voor het West-Europese proletariaat, daartegenover heeft Rusland verplichtingen.

„Wij ontkennen niet, dat de doorvoering van een strikt proletariese politiek zowel tegenover het buitenland als tegenover het binnenland, met vele ernstige gevaren verbonden is, ja zelfs een tijdelijke ineenstorting tengevolge kan hebben, maar toch zijn wij van meening, dat het in het belang van de wereldrevolutie is door aanvallen van buiten ten onder te gaan, als werkelijk-proletariese macht te vallen, als wij ons bestaan alleen door kompromissen en door het uitelkaar plukken van kommunistiese grondwaarheden kunnen redden. Dit laatste betekent uiteenrukking, verval van de sovjetmacht, en teleurstelling van de arbeidersmassas van van Rusland en West-Europa“.

Dat is nog wat anders dan de eindeloos herhaalde stelling, dat de val van sovjet-Rusland de dood van de proletariese revolutie zou zijn, een uitspraak, die hoogstens bewijst dat wie hem uitspreekt in de grond van zijn hart een verachter van de massa is.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 1
September 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De tactiek van Moskou.

Wie in het blad „De Nieuwe Tijd“ de voorwaarden van Moskou gelezen heeft, moet deze wel zeer streng vinden. Neemt men daarbij nog de afzonderlijke eischen, gesteld aan de geunifieerde partij in Frankrijk, aan de onafhankelijke sociaal democratie in Duitschland, dan is wel de volmaaktheid bereikt.

Dit schijnt wel zoo op den eersten blik. Inderdaad is de zaak geheel anders wanneer men minder let op den formeelen kant, op de stellingen en de glatte revolutionaire fraseologie, waarin ze zijn verrat.

Wie beoordeelen wil hoe de feitelijke samenhang is, moet de omstandigheden nagaan en het werk van Moskou buiten Rusland in Midden- en West-Europa.

Volgens de adviseurs die in Duitschland werkzaam waren, min of meer in opdracht van Moskou, speciaal Radek, was het noodig dat in Duitschland eerst een „Kerenski-periode“ werd doorgemaakt. Dit punt is van groot belang, want hieruit ziet men, uit deze karakteristiek, dat Moskou en zijne raadgevers geheel van Russische toestanden uitgaan bij de beoordeeling van de te volgen tactiek in Midden-Europa. Dit model, waarna de gebeurtenissen in Duitschland moeten verlopen, is mede een oplossing van het raadsel waarom men in Moskou niets moest hebben van de K.A.P.D. In Maart van dit jaar kwam als bij tooverslag een roode armee in actie in het Roer-gebied. De Spartacusbond, het troetelkind van Moskou, thans omgedoopt en gezegend met een anderen naam, heeft toen bij monde van zijn leiders met den heer Levy aan de spits verklaard, dat het proletariaat *nog niet rijp was voor de dictatuur*. Achter den rug der arbeiders om ging Levy aan het verhandelen met onafhankelijken, moderne vakbonden en Vorwärts-democraten, om het gewapende proletariaat te ontwapenen, de revolutie te saboteeren met de elementen met wien hij samenging. De „Vollzugsräte“ hebben geweigerd proviand, munitie en verdere behoeftigheden voor de roode armee te leveren, terwijl de leiders aan den gang waren een verdrag te sluiten, bekend onder den naam van het „verdrag van Bielefeld“.

De verklaring van de leiding van den Spartacusbond, dat zij genegen was een socialistische arbeidersregering te steunen, die niet op de dictatuur van het kapitaal zou steunen, dus een regering van vakverenigingen, meerderheids-socialisten en onafhankelijken met het parlementarisme als

grondslag, heeft duidelijk doen zien waartoe het Russische model der Kerenski-regering, toegepast in Duitschland geleid heeft. De Spartacusbond verplichtte zich tevens om loyale oppositie te voeren en dit gouvernement niet te zullen omverwerpen! De roode armee omver te werpen, dus de macht waarop een werkelijke radenregering eventueel zou kunnen steunen, daartegen had Levy en zijn kornuiten geen bezwaar! De tactiek van Moskou, die oogenschijnlijk zeer streng lijkt, heeft in Duitschland geleid tot gemeen verraad en door dit verraad van den officieele, door Moskou gesteunden Spartacusbond, is de K.A.P.D. ontstaan.

De schuld van de verdeeldheid in Duitschland is voor een zeer belangrijk deel te wijten aan de Russische leiders die op een zeer verkeerde, domme manier willen voorschrijven wat in Duitschland gebeuren moet en daarbij uitgaan van Russische toestanden. Moskou moet Levy en zijn kliek wel accepteren, want hij doet precies wat Moskou wil, dus kunnen ze hem niet desavoueren. Het Duitse proletariaat is niet rijp voor zijn eigen klassediktatuur volgens Spartacus, maar wel rijp voor de persoonlijke dictatuur van Levy consorten!

Begrijpt men eenmaal wat het uitgangspunt is van Spartacus, dan kan men ook begrijpen waarom de onafhankelijken zoo worden gelokt met voorwaarden die objectief wel kunnen nagekomen worden, zonder dat in Duitschland een haar zou veranderen aan den toestand.

Maar de persoonlijke belangen van vele onafhankelijke leiders, de z.g.n. linksche gedoogen dit niet. Vandaar het spektakel in de onafhankelijke partij. Moskou eischt b.v. volkomen onderwerping aan Spartacus en zijn leiding. Gaat dit wel op voor een oud model leider, parlamentslid, van de onafhankelijken?

Maar het toppunt van verblindheid der Moskouse leiders is wel dat zij van de K.A.P.D. eischen onderwerping aan Spartacus—Levy, een Duitse Azef.

De strengheid van Moskou op het oog zeer radicaal, is alleen zeer streng op dit hoofdpunt, dat wij ons allen moeten onderwerpen aan een heilloos opportunisme in Midden- en West-Europa. De verzamel-politiek met het doel groote geconcentreerde partijen te vormen, die practisch volkomen reformistisch zijn en daarbij alle macht in handen der leiders geven, deze politiek leidt niet tot revolutie (zie Duitschland en het gedrag van Spartacus, volkomen gesteund door Moskou) maar tot reactie, nederlaag

en vertraging, zoo niet tot sabotage der wereldrevolutie.

Want Duitschland is het land wat het meest rijp is voor revolutie. Duitschland is het eerst in staat militair, politiek en economisch Rusland te helpen als Duitschland Raden-Republiek is. De sabotage van de revolutie in Duitschland is tevens een aanval op de republiek der Sovjets, een ondermijning van de heerschappij van arme boeren en arbeiders in Rusland.

Loochent men deze feiten, dan geven wij toe, dat het andere standpunt, een vrede tot elken prijs met Engeland en Frankrijk, tot het verkrijgen van grondstoffen en machines, in ruil voor concessies, inbegrepen het erkennen der vroegere staatschulden der Czarenregering, de eenig juiste politiek is.

De binnenlandsche toestand van Rusland is in economisch opzicht verre van gunstig. De leiding der Sovjet-Republiek eischt daarom economische hulp. Volgens Kameneff en Krassin kan het Duitschland van het moment deze hulp niet verschaffen. Dit is ten naastenbij juist. Want Duitschland staat financieel, militair en politiek onder controle van de geallieerden, krachtens het vredesverdrag van Versailles.

De Duitse revolutie moet van den aanvang af met heel andere factoren rekening houden in binnen- en buitenland, als de regering der Bolsjewiek bij haar optreden.

De vijand van de Duitse revolutie huist niet alleen in de rijksweer, maar heeft zijn tenten opgeslagen aan den Rijn, staat in het land met groote troepen-eenheden, Amerika, Engeland, Frankrijk en België. Van deze doodsvijanden der Duitse revolutie verlangt Rusland concessies, economische hulp.

Rusland in zijn tegenwoordige constellatie is niet van plan — of ze daartoe in staat is, onderzoeken we hier niet — om deze machten te beoorlogen. Wel heeft het omgekeerde plaats, beoorlogen de geallieerden met hulp van Deniken, Koltschak en Jude-nitsch, thans met Polen, de Sovjet-Republiek.

Wij laten ons niet imponeren door de radicale fraseologie der Russen en ons daardoor afleiden van de vraagstukken, die de revolutie in Duitschland en Rusland biedt. De valsche politici van de Tribune met hun feuilletonistische verhalen, die sinds 1916 het Entente Imperialisme hebben gesteund, kunnen Rusland niet kritiseren. Dat nemen wij deze leiders niet kwalijk, we begrijpen hun toestand volkomen.

Wie boter op zijn hoofd heeft, moet uit de zon blijven.

Heel het Entente-imperialisme valt voort-

durend Rusland aan, heeft Duitsland in zijn rooversklauwen. Dat de geallieerden dit kunnen doen, is juist, dank zij de overwinning der Entente, die Ravesteijn en Wijnkoop beter vonden voor de kans der revolutie. Nu de Russen dus concessies willen doen aan de machten der geallieerden om daardoor Rusland op te bouwen, de Tribune zal wel laten om dat te kritiseren. Hooger dan concessies aan de geallieerden staat voor ons het eenheidsfront van het Duitse en Russische proletariaat, het samengaan van Raden-Duitsland en Sovjet-Rusland als de eerste etappe op den weg naar de wereldrevolutie, het naaste doel wat wij kunnen bereiken.

Wie dit eerst bereikbare, de opmarsch van het Duitse en Russische proletariaat niet vooropstelt en dus niet uitgaat van de rijkheid der Duitse revolutie vervalt in ijdele speculaties over revoluties in het naburige Oosten of luistert naar het valsche geluid van het opportunistisch blad „De Tribune”, dat stelselmatig de onwaarheid preekt, dat de Engelsche arbeidersbeweging, Trades-Unions en Arbeiderspartij, revolutionair beter zijn dan de groote massa der Duitse arbeiders. De toestand in Engeland moge objectief voor de revolutie iets beter schijnen dan einde 1918, de beweging is dit niet

De arbeiders in Midden- en West-Europa moeten volkomen zelfstandig optreden. Zij moeten daarom de Executieve in Moskou, de besluiten van het 2e congres der 3e Internationale kritisch onder de oogen zien. Roland Holst en Rutgers mogen ons in den steek laten, en bekeerd zijn van de dwalingen hunns weegs, wij moeten voet bij stuk houden met de K.A.P.D.

Het is ons standpunt, onze plicht, om met energie op te komen tegen het wereldopportunistische zooals zich dat weerspiegelt in de apologie van Lenin, in brochurevorm. De arbeiders buiten Rusland kunnen den weg niet volgen die hen in Lenin's geschrift wordt voorgeschreven.

De eigen actie van het proletariaat op nieuwe grondslagen is voor ons thans aangewezen.

Den weg die Lenin wil is niet mogelijk. De aansluiting van de opportunistische communisten in Engeland bij de arbeiderspartij, is thans geweigerd door het bestuur van die partij.

Zoo is het elders. Wie tegen de leiders ingaat moet verwachten uit de partij individueel of als lichaam uitgeworpen te worden. Zelfs de Spartacusbond was niet te veroveren voor de radicale communisten; voordien werden ze door de infame heeren van het spartacistische partijbestuur niet toegelaten op het congres van Heidelberg.

Wie absolute onderwerping aan de leiders predikt in Midden- en West-Europa zal ons niet aan zijn kant vinden. De psyche van het proletariaat in de landen van West- en Midden-Europa begrijpen, brengt mee juist scherp tegen de leiders in te gaan en zoo het heele proletariaat op te voeden tot de grootst mogelijke zelfstandigheid. Want de

leiders zooals ze tegenwoordig zijn maken elke controle onmogelijk met alle middelen. De heele discipline bestaat hierin, als men niet doet wat de Spartacuslieden en Wijnkoopers op volkomen despotische en persoonlijke wijze voorbereiden met uitsluiting van elke oppositieve strooming, die wordt eenvoudig doodgedrukt. De macht van de tegenwoordige leiders versterken, wil zeggen hand- en spandiensten bewijzen aan het meest schadelijke opportunisme, de zelfstandigheid van het proletariaat op de ernstige wijze schaden en daardoor de komst van de revolutie in West- en Midden-Europa terugbrengen tot een slakkentempo.

Het moderne Int. Vakverbond en de oorlog tusschen Polen en Rusland.

De oorlog heeft zooals nu algemeen erkend wordt, de door de Communisten altijd voorspelde maatschappelijke crisis gebracht, maar niet, met uitzondering van Rusland, het tot macht komen van het proletariaat.

Ieder die iets ook maar van de verhoudingen weet, verwonderd dit resultaat echter niet, wijl het proletariaat van Midden- en West-Europa geketend aan de burgerlijke maatschappij en dit in tegenstelling tot Rusland, langer tijd dan de Russen noodig heeft om zich van de burgerlijke Ideeën wereld te bevrijden en hiermede den weg vrij te maken voor het aan de macht komen onzer klasse. De taak der communisten is nu om het geboorteproces van de Dictatuur van het proletariaat, door opruiming van alle hindernissen, zoowel geestelijke als materiele zoo snel mogelijk te doen verlopen.

Een dezer hindernissen zijn de op dit oogenblik in Europa machtigen vakverenigingen georganiseerd in het I.V.V. en dit bleek weer eens heel duidelijk bij het jongste conflict tusschen de voor haar bestaan strijdende Russische revolutie en Polen hetwelk als instrument van het thans in de wereld heerschende Entente kapitalisme probeert dit eerste resultaat der wereldrevolutie te vernietigen.

De heeren van het I.V.V. dewelke thans een houding aannemen alsof zij bij dit conflict tusschen Rusland en Polen, voor Rusland tegen Polen opkwamen, hebben het aan ons verdiend de boven neergeschreven stelling, dat hun Internationale, de komst van het Socialisme belemmert nader bewezen te zien.

Nadat de pogingen van alle contra-revolutionairen, om ondersteund door het in den wereldoorlog overwonnen hebbende Entente-Kapitalisme, om Sovjet-Rusland te vernietigen mislukt waren, en de gemiddelde arbeider dacht dat de Entente nu verder bij het bestaan van Sovjet-Rusland zou berusten en vrede sluiten, ontdekten nu plotseling dat Polen tegen Rusland, alweer ondersteund door de Entente ten oorlog trekt, om te bereiken wat geen der vroegeren tegenstanders van Sovjet-Rusland tot nu toe be-

reiken kon, namelijk Sovjet-Rusland te vernietigen.

Nadat het I.V.V. vroegeren worgpogingen zonder zich te weren voorbij had laten gaan, nam bij het jongste conflict tusschen Rusland en Polen en dit op het oogenblik dat het scheen dat Polen zou worden verslagen en de Roode legers Warschau zouden bezetten, het woord, en deed de wereld mededeeling, dat de arbeiders georganiseerd in het I.V.V. verder zouden weigeren wapens en ammunitie naar Polen te vervoeren. Echter onder één voorwaarde en wel deze dat Polen volkomen vrij moet zijn in het bepalen van haren regeringsvorm.

De werkelijke betekenis van het op deze motiveering partij kiezen in dit conflict is deze, dat, zoo Rusland op de voorwaarde van de absolute vrijheid van kapitalistisch Polen, om zijn eigen regering te kiezen niet ingaat door ondersteuning der pogingen een Poolse Sovjet-Republiek te vestigen, zij van de arbeiders niet zal vragen de wapenzendingen naar Polen te beletten, terwijl de heeren van het I.V.V., evenzeer als wij weten dat de Polen en hun helpers van een totale vernietiging van Sovjet-Rusland op dit oogenblik slechts zullen afzien uit redenen van onmacht, maar welk plan zij toch zullen probeeren te verwerklijken, direkt wanneer zij meenen hiertoe in staat te zijn.

Het is voor de communisten noodig, ook in dit vraagpunt zoo duidelijk en klaar mogelijk te zijn, en daarom zullen wij hier in het kort uiteenzetten, waarom de heeren van het I.V.V. zoo opkomen voor het behoud van het kapitalistisch Polen, want dat doen zij, ondanks hun demagogisch taalje, gebruikt in het manifest ter zake het conflict Rusland contra Polen.

Het I.V.V. weet, dat wanneer de Roode legers Warschau bezetten, dan zou daarvan het onmiddellijke gevolg van zijn, een vestiging van de Poolse Sovjet-republiek, met als gevolg, verbinding van Rusland en Duitsland, waardoor de strijd voor een Sovjet-republiek in laatstgenoemd land in de sfeer van den dagelijkschen strijd zou komen te staan, deze moeielijkheid vreezen de heeren van het I.V.V. niet alleen, maar wat erger is, dit haatten zij als de pest, want hun doel is niet het socialisme, maar een op den bodem van de bestaande maatschappij zoo goed mogelijke verzorging van de beter gesitueerde arbeiders, en welke in het I.V.V. zijn georganiseerd, en waarover zij tot in der eeuwigheid willen heerschen, deze uit de arbeiders voortgekomen arrivisten. Om dit doel echter te kunnen bereiken is er vrede noodig, een vrede met behoud van kapitalistisch Polen; opdat de golven der revolutie van uit Rusland voortrollend, niet alle burgerlijke Staten van Midden- en West-Europa wegspoelen en hun standje het I.V.V. meteen. Inmiddels is er van een daadwerkelijk optreden van het I.V.V., terzake de wapenzendingen, geen sprake geweest, de heeren wisten hun doel reeds verzekerd, de Polen hebben in een contra offensief de Russen teruggedrongen, en daarmee het zelfbeschikkingsrecht over hun land zeker gesteld, een gebeurtenis, die de Poolse

arbeiders en boeren en de Poolse joden, wel erg zullen waardeeren, want nu kunnen de vervolgingen tegen ieder en alles weer aanvangen. Hieraan te hebben medegewerkt, is de grootte schande van de miljoenen arbeiders, georganiseerd in het I.V.V., wier belangen in diepste wezen eerst met de vestiging van het socialisme worden gediend.

In tegenstelling tot de houding van het I.V.V. in het conflict tusschen Rusland en Polen aangenomen, een houding die niet anders kan worden aangeduid als te zijn geweest een daadwerkelijk opkomen voor het verder voortbestaan van het kapitalisme. De houding door onze Duitse kameraden georganiseerd in de K.A.P.D. aangenomen, van het standpunt der proletarische revolutie is de eenig juiste geweest, toen zij opriep tegen het parool der Duitse regering tot neutraliteit, tot actief ingrijpen, door de Polen in den rug aan te vallen, om daardoor het beletsel voor het verder voortschrijden der proletarische revolutie te vernietigen, want slechts als zoodanig bestaat Polen. Thans moet het proletariaat tot den strijd om de macht worden georganiseerd en dus ook worden opgevoed, door een zoo klaar mogelijk stellen van het feit dat de heerscheende klasse, de democratische vormen harer heerschappij gebruikt ter onderdrukking onzer klasse, terwijl zij zelf gesteund door het I.V.V. tegen de revolutie, telkens een beroep op de wapens deed en zal voortgaan te blijven doen.

E. K.

Een koppensnelser.

„Opmerker”. de man die al zoo dikwijls als de schildknaap van het partijbestuur der C.P. tegen de oppositie is opgetreden, zet dit handwerk thans voort in de kolommen van de „Nieuwe Tijd”. De plannen van dezen deskundige op velerlei gebied, zijn nu echter moorddadiger dan we tot dusver van den braven man gewend waren. Waarschijnlijk is de bloeddorst van „Opmerker” opgewekt, sinds hij heeft gemerkt, dat Lenin besloot de radicalen in de Communistische beweging eens flink aan te pakken. Wij hebben vroeger van de groote volgzzaamheid van „Opmerker” en de door hem verdedigde partijleiding, ten aanzien van de taktiek van Lenin, niet veel kunnen merken, integendeel hebben wij hen jaren lang bestreden, omdat zij de taktiek van Lenin, zooals die is toegepast o.a. bij het offensief van Kerenski en bij den vrede van Brest-Litovsk niet hebben gevolgd. Nu echter, nu „Opmerker” en zijn vrienden zien, dat Lenin gaat optreden tegen de linksche-Communisten in Duitsland, die zich georganiseerd hebben in de K.A.P.D., nu gebruiken deze revolutionairen van den kouden grond, de autoriteit van iemand als Lenin, om eens en voor goed af te rekenen met de oppositie in de C.P. Wij willen er terloops op wijzen en hopen er later nog op terug te komen, dat de verdedigers van de partijleiding der C.P. met misleiding werken, wanneer zij

het voorstellen alsof zij, ten aanzien van belangrijke taktische kwesties, hetzelfde standpunt innemen als Lenin.

Ten aanzien van de houding die moet worden aangenomen tegenover de vakbeweging, is dit zeker niet juist. Terwijl Lenin wil dat de communisten in de groote vakbonden zullen gaan, om deze tot revolutionaire organisaties om te werken, is de taktiek van de C.P. leiding in deze een gansch andere geweest. Veelmeer waren het de mensen van de oppositie, die indertijd bij de discussies over de vakbeweging de taktiek door Lenin aanbevolen, voorstonden. Moeten wij dit opvatten alsof de leiding van de C.P. ook al door die verraderlijke „kinderziekte” is aangetast, hooggeleerde „Opmerker”?

Bedoelde scribent kladt neer, nadat hij geconstateerd heeft, dat het radicalisme ook in de Hollandsche C.P. meer en meer begint op te komen, dat het gewenscht is, dat deze „kwade praktijke zoo spoedig mogelijk den kop worden ingedrukt”. „Ieder”, gaat hij verder, „die het laatste artikel van een zekeren zwaar-gehoorden Horner in dit halfmaandlijksch Tijdschrift met aandacht heeft gevolgd, en daarnaast „Het Radikalisme als kinderziekte van het Communisme” heeft gelezen, zal moeten erkennen, dat de tijd voor het kop-in-drukken is aangebroken, wil het kwaad zich later niet aan de arbeiders wreken.

Men ziet het, moorddadige plannen spoken rond in het hoofd van den braven man. De oppositie moet den kop worden ingedrukt. De opportunistische leiding van de C.P. die, zooals het opportunisten betaamt, heen en weer zwenkt en waarin geen vaste lijn meer is te ontdekken, moet van de lastige oppositie bevrijd worden, om haar politiek van stuurloosheid ongehinderd te kunnen voortzetten.

Hoe stuurloos deze lieden zijn, kan o.a. ook hieruit blijken, dat onze brave „Opmerker”, die thans aan het „kop-in-drukken” wil beginnen, nog eenige weken geleden, in het overzicht van 23 Mei j.l. de richting Laufenberg-Wolfheim verdedigde.

Laufenberg en Wolfheim, wier lidmaatschap van de K.A.P.D. zelfs een voorwendsel was voor Moskou om deze revolutionaire organisatie buiten de derde internationale te houden. Allerlei opportunistische elementen werden wel toegelaten.

In genoemd overzicht schrijft „Opmerker” naar aanleiding van het geschrift van L.-W. „Kommunismus gegen Spartacismus”, dat „niet ontkend (mag) worden dat in het pamflet van Laufenberg juiste opmerkingen voorkomen over een militair-program der proletarische revolutie, vergeleken met de holle ideeën van idealistische pacifisten en aanhangers van ontwapening van de zijde der Spartacusgroep en der Onafhankelijken. Dat er op het juiste revolutionaire moment, bij het ineenvallen van het Duitse front in Frankrijk, onherstelbaar verkeerde dingen zijn gebeurd tengevolge van pacifistische ideologien, komt ons zeer waarschijnlijk voor. De revolutionaire organisatie van Hamburg heeft in dit opzicht van den beginne

af een duidelijke houding aangenomen, welke thans door de tegenstanders al te zeer als een z.g.n. „nationaal bolsjewisme” wordt uitgespeeld”. Deze zelfde „Opmerker” die thans de oppositie in de Nederlandsche C.P. den kop wil indrukken, heeft dus nog slechts eenige maanden geleden, zij het op zeer oppervlakkige gronden zooals wij van hem gewoon zijn, de „radicale”, in Duitsland wel te verstaan, verdedigd.

Hieruit blijkt toch wel zeer duidelijk hoe iedere vaste lijn, iedere werkelijke principiele politiek, deze menschen ontbreekt. Als Lenin 't zou hooren, dat hij dit geschreven had, brave „Opmerker”, waarschijnlijk zou hij eischen dat het P.B. U het waardige hoofd zou indrukken . . . of hij zou eens hartelijk kunnen lachen over zijn „medestander” „Opmerker”. Onze kameraden, die het met ons eens zijn dat het opportuniste van de C.P.-leiding bestreden moet worden, zijn echter gewaarschuwd.

„Opmerker” zal wel weten dat zijn patroons Wijnkoop en Van Ravesteijn het in dezen met hem eens zijn. Er bestaan dus plannen om de oppositie den mond te snoeren.

Tegenover deze plannen van de C.P.-leiding moeten wij met man en macht front maken. Wij moeten er tegen op komen als men het vrije woord, toch al zoo aan banden gelegd in de C.P., geneel en al zal willen gaan onderdrukken. Allen die het met ons eens zijn dat strijd tegen het opportuniste moet worden voortgezet, moeten thans zoo sterk en zoo eensgezind mogelijk optreden, tegen de plannen om de kritiek te vermoorden.

A. K.

De veldtocht van Polen tegen Rusland.

Het is algemeen bekend dat Polen Rusland heeft aangevallen. De bufferstaat der geallieerden, Polen dat de brug vormt tusschen Duitsland en Rusland, deze brug moet voortdurend bezet blijven door de vazallen der Entente.

De landjonkers in Polen waren echter niet tevreden met de voor Polen vastgestelde grenzen door de geallieerden.

Zij hebben toen die grenzen overschreden en de legerscharen van den bufferstaat drongen Rusland binnen tot voorbij de Berezina. Polen wou de grenzen van 1795 herstellen. Te oordeelen naar de uitlatingen der gevormachtigden van Polen die thans samen komen te Riga met de Russische Sovjetvertegenwoordigers is dit doel, de grenzen van 1795 — omvattende groote Russische gebieden, die ingelijfd moer worden bij Polen — nog steeds niet opgegeven. Het is merkwaardig dat zoolang Polen aan de winnende hand was, de geallieerden in alle talen zwegden over den brutalen Benjamin. Het Poolse offensief tegen Sovjet-

Rusland werd heimelijk gesteund door de geallieerden.

Eerst toen het tegenoffensief der Sovjet-troepen de Poolsche armee achteruit drong, en zij Polen binnendrongen, toen kwam de oprechte Lloyd George met woorden tusschen beide, Polen mocht niet de linie overschrijden door het verdrag van Versailles vastgesteld.

Frankrijk deed dit nooit. Door de actieve hulp, het beschikbaar stellen van bekwame, krijgskundige, in den wereldoorlog gevormde officieren, het leveren van materiaal ook mede door de andere geallieerden, werd Polen eerst weer in staat gesteld, de Sovjet-troepen achteruit te werpen.

Militaire schrijvers zeggen, dat dit mede een gevolg was van gewichtige krijgskundige fouten door de legerleiding der roode armee gemaakt.

Hoe dit ook zij, het Russische tegenoffensief is mislukt, althans zoo voegen wij er nadrukkelijk aan toe, voor het oogeblik. Want of het tot een vrede met Polen komen zal is op dit moment moeilijk met eenige zekerheid vast te stellen.

Zoo komen wij dan eindelijk tot de vraag, wat was het doel der Russische veldtocht? Een vraag die anderen ook wel eens zullen hebben gesteld.

Een nevendoel was zeker, den Poolschen staat te verzwakken, zóó, dat de massa's in Polen zich vrij zouden kunnen maken van den vreeselijken druk der Poolsche witte garden, de legerscharen van de progrom, van den politieken moord en massagevangennemingen.

De oorspronkelijke eisch der Sovjet-Republiek, beperking van het Poolsche leger tot 50.000 man, instelling van een militia, gekozen en gevormd uit en door de arbeiders wijst wel in de door ons aangewezen richting.

Het is nu wel merkwaardig o.i., dat daarnaast Rusland gebieden wou ruilen met Polen, maar bovenal dat van den kant der Sovjet-leiding erkend werd, dat Polen verder mocht blijven tot aan de grenzen, door Lord Curzon gestipuleerd, d.i. door den oppersten raad der geallieerden, in casu door het verdrag van Versailles goedgekeurd.

Als wij arbeiders in West-Europa machtig willen worden in geest en willen, in denken en handelen, dan moet het ons vrij staan de doeleinden der Sovjet-politiek met volledige erkenning der reusachtige verdiensten van de Russische leiders en de ontzaglijke offers die door de arbeiders en boeren worden gebracht, te beoordeelen, niet volgens een model, maar in verband met de actuele omstandigheden. Het wil ons dan voorkomen, dat de eischen door Rusland

oorspronkelijk gesteld, volkomen tegenstrijdig waren. Erkent men eenmaal de linie van Lord Curzon, wat dat zeggen wil weet men uit het vorenstaande, dan is het andere niet te bereiken.

Want een Sovjet-Polen zou geen minuut geeerbiedigd worden door de geallieerden; de door de geallieerden vastgestelde grenzen zouden dan niet meer gelden en buiten werking worden gesteld.

Alleen de *Duitsche revolutie, tot de tanden gewapend, zou hier kunnen waarborgen*, wat de Russen niet duidelijk hebben nagestreefd, een revolutionair Polen.

De eisch van de arbeidersmilitie, blijkbaar met dit doel gesteld, is direct door Lloyd George scherp teruggewezen!

Buitendien bleek, dat de roode armee niet sterk genoeg is voor offensieve doeleinden *buiten Rusland*. Dit weten de geallieerden thans. Dit is wat ons proletariërs buiten Rusland het meeste zorg moet baren. Hieruit blijkt dus dat onze kameraden in Rusland ten zeerste de hulp van het West-Europeesche proletariaat noodig hebben. Deze hulp wordt het best voorbereid door zelfstandigen strijd, door eigen activiteit, door ons in alle opzichten sterk te maken in den geest, niet van onkritische bewondering, maar door fellen strijd en kritiek op alle halfslachtige politiek in dit land en elders.

Het Vrije woord en de C.P.

Donderdag 23 Sept. had het P.B. der C.P., zooals men weet, in De Diamantbeurs, te A'dam, een groote vergadering belegd, waar Wijnkoop, Kruyt en v. Leuven het woord zouden voeren over hun ervaringen in Sovjet-Rusland, het Congres van de 3e Internat. en de Revolutie in verband met de Wereld-Situatie. Vrij debat, was, aangekondigd.

Als 1e spreker trad op v. Leuven die in een verward en slecht opgebouwd betoog trachtte aan te toonen dat de soc. patriotten de ergste vijanden van het Communisme zijn, en dit weder bewezen hadden door te samen met de vakorganisaties, de Italiaansche Revolutie te verraden. — Men zou uit die woorden concludeeren dat deze spreker behoort tot de oppositie in de 3e Intern. want nietwaar daarmede komt hij toch in botsing met Lenin, die tot de Eng. Comm. zegt zich aan te sluiten bij de Labour-partij, d.w.z. bij de 2e Intern., de zoo zeer gehate Soc. patriotten of . . . is dit misschien weer een van de vormen waaronder het Opportunisme zich aan ons voor doet? Meent men op deze wijze het proletariaat te verblinden, opdat zij niet zullen zien, dat de 3e Intern. gewillig werktuig die zij is, voor de dogmatische politiek die Lenin voor wil schrijven, aan de proletariaten van elk land, dat zij, alle pogingen in het werk stelt, ook het niet-Communistisch gezinde proletariaat in haar rijen te verzamelen? Denkt men door deze manier te bewerken dat de arbeidersklasse niet zal inzien, dat deze funeste politiek zal maken van deze nieuwe Internationale het, misschien wel groote massa's bevat-

tende lichaam, maar niet de krachtige, eenswillende revolutionaire organisatie die noodig zal zijn de Wereld-Revolutie te leiden? Heusch, v. Leuven, met deze praatjes zult gij het proletariaat het juiste inzicht niet onthouden, daarvoor is meer geslepenheid noodig, geslepenheid zooals Wijnkoop, die als 3e spreker aan den dag legde. Kruyt schetste de verandering op economisch en cultureel gebied in Rusland, sinds de Revolutie.

Wij verwachtten toen, dat Wijnkoop het politieke gedeelte dat aangekondigd was, zou behandelen. Van behandelen is echter geen sprake geweest. Het eenige reële wat hij zei, ten opzichte der te volgen politiek was dit: „dat niemand het moest wagen, zich te verzetten tegen de genomen besluiten op het Congres”. Nu wisten wij wel, dat Wijnkoop terug uit Moskou, zich zoo aanmatigend te spreken als vertegenwoordiger van het Wereld-Proletariaat, immers hij is thans lid van het uitvoerend Comité van de 3e Internationale, (dit alleen reeds zou ons met wantrouwen tegen dit lichaam vervullen) en wordt in zijn opportunisme gesteund door de persoon van Lenin, maar dat hij eenvoudig zonder meer, bovenstaande uiting deed, doet toch zijn onbeschaamde eigendunk ten top stijgen. Want meent Wijnkoop misschien, dat wij, door deze, zijn woorden in een hoek zouden kruipen? Neen, Wijnkoop, het moge voor vele van je knechten geklonken hebben als de onaanastbare uitspraak van een Wereldheerscher, op ons zal het slechts één uitwerking hebben, dat is, dat wij ons met des te meer geestkracht, met des te meer bezieling zullen scharen om ons blad „De Roode Vaan”, dat wij des te scherper het verraderlijk opportunisme van wie dan ook aan de kaak zullen stellen, dat wij de verschillen zullen zien als: Leven en Dood, zooals Wijnkoop in het hoofdartikel van dien zelfden Donderdag, (hoofdartikelen waarin hij het voorwendsel van zijn reis naar Rusland gebruikt, om de oppositie te . . . bestrijden (neen te insinueren).

Dien zelfden avond stonden wij reeds op de bres om hun openlijk te bestrijden, men heeft toen eenvoudig het debat, aangekondigd in „De Tribune”, om hals gebracht, en een onzer het woord niet gegeven; men zal ervaren, dat dit alles er toe bij zal dragen, dat wij ons steeds hechter organiseren; hoe harder men ons bestrijdt, hoe vaster de banden zullen worden die ons binden om den Strijd te strijden.

Tegen het Opportunisme, *Vóór de Wereld-revolutie.*

B. V.

„De Toekomst”

Weekblad der Fed. v. Soc. Anarchisten.

Abonnement per kwartaal f 0.60.

Adm. J. POSTMA,
A'dam, Polanenstraat 26.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 2
October 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentien f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

Het Congres der C. P.

De jaarvergadering is weer achter den rug. Belangrijk was ze niet. Een vergadering wordt eerst belangrijk uit een proletarisch oogpunt, wanneer blijkt dat de arbeiders een eigen wil, een zelfstandige meening hebben en die weten tot uiting te brengen.

En in die richting wijst de discussie niet. De opinies in het debat, van leiding en geleiden, waren allen vrijwel oudbakken kost.

Het gebruikelijke jargon waarin men zich op zulk een bijeenkomst pleegt uit te drukken, over revolutie en Moskou, kon niet bedekken de armoede aan eigen richting, aan eigen willen, aan zelfstandig inzicht bij de traditionele afgevaardigden.

De discussie over bijna alle punten droeg den stempel van de leiders. Hiermee is het punt geraakt wat in dit tijdsgewricht van het grootste belang is. De bevrijding van de arbeidersklasse kan slecht het werk der arbeiders zelve zijn. Deze zelfbevrijding van het proletariaat is een proces niet alleen van uiterlijkheden, van herkouwing van versleten woorden en afgezaagde gemeenplaatsen, maar van eigen, uit den strijd opgediepte ervaringen.

Er zijn geen „voorwaarden” of „stellingen” die het eigen denken en handelen kunnen vervangen. Het is volkomen fout om b.v. te speculeeren met of op het prestige van de Russische leiders en zóó de meeningen in de partij die ingaan tegen de leiders hier te lande te diskwalificeren.

De revolutie van en door het proletariaat wordt niet bepaald door krachten buiten en boven het proletariaat.

De partijinstantie of een zeker middenpunt kunnen een meening lanceeren, propageeren, maar het decreteren zal aan ons, aan den gemiddelden partijgenoot overgelaten moeten worden. De leiders van de C.P. erkennen deze eenvoudige waarheid niet. Om vooral geen principieel debat op het congres te hebben, is de meening der minderheid b.v. te Amsterdam niet op het congres tot uiting gekomen, *ofschoon de minderheid in de hoofdstad over ruim een derde der stemmen beschikt.*

De partij, de C. P. is bijna uitsluitend een instrument in handen der leiders en hunne handlangers. Op dien voet wordt de affaire voortgezet.

Het dagblad, het partijbestuur, vele afdelingsbesturen zorgen in de eerste plaats dat niemand van de minderheid in de gelegenheid komt om te kunnen spreken of

schrijven. Want ofschoon deze helden de meerderheid uitmaken, voelen zij toch den moed in de schoenen zinken als eens flink een meening wordt opgesteld, waardoor wei eens op den duur hun invloed, ja zelfs hun macht zou kunnen verminderen.

Want de toongevers van krant, partijbestuur en van afdelingen als Amsterdam, Den Haag, Rotterdam en Leiden omringen zich met een prikkeldraadversperring, niemand in de propaganda als Wijnkoop, de Visser en van Ravesteijn.

Niemand in de krant met een meening, of hij of zij moet dansen naar de pijpen van de oomes. Dit alles wordt nu bedekt of gedekt met een beroep op Moskou. Dit heele spel is demoraliseerend en corruptepeerend voor de arbeiders.

Want wat in Rusland kan voortkomen uit ontoereikende historische ontwikkelingsvoorwaarden, behoeft hier geen wet of regel te zijn in onze omstandigheden als deel aan West-Europa. Maar de tirannen, de bonzen van de C. P. redeneeren niet, maar heerschen, en dan houdt elk debat op.

Alles wat deze lieden in den mond voeren, de 3e Internationale en Rusland, is slechts een middel om hun persoonlijke partijheerschappij te versterken, te bevestigen.

De 3e Internationale en Rusland is voor hen slechts middel, en geen doel. Door deze leuzen willen zij thans boven drijven. Men kan om deze armzalige trucs lachen zooals wij, maar er tevens niet genoeg tegen op zijn hoede zijn, want de arbeiders zijn tegen dergelijke listen ongewapend. Dit te bewijzen van de leiders der C. P., dat in Rusland en de 3e Internationale slechts een voetenbankje zijn voor hun cynische partijpraktijk is zeer gemakkelijk.

Tijdens den oorlog namen Wijnkoop en v. Ravesteijn een heel ander standpunt in als Lenin en Bolschewiki.

Zij, Wijnkoop en v. Ravesteijn waren voor een zegepraal van het Entente-imperialisme. Lenin nooit, hij achtte beide imperialismen even slecht (zie b.v. het geschrift: „Staat en Revolutie”).

Lenin heeft altijd in Rusland een einde willen maken aan den wereldoorlog; hij sloot mede op dien grond het verdrag met Duitschland te Brest-Litowsk. Ravesteijn en Wijnkoop waren toen tegen den vrede!

Zij waren voor voortzetting van den oorlog en voor wat Rusland betref, voor het offensief van Kerenski, in overleg met de geallieerden gevoerd!!

Wijnkoop en v. Ravesteijn namen niet deel aan de conferenties van Zimmerwald-

Stockholm, de bolschewiki wel en verhinderden dit met geweld in de S.D.P. met statuten verkrachting en schending van congresbesluiten, (congres 1917).

Het onderwerp van het Congres was de vakbeweging. De leiders namen nu een ander, door en door opportunistisch standpunt in.

Na gedurende den oorlog het N.A.S. het hof te hebben gemaakt en daarvoor voorkeur te hebben uitgesproken op een congres door middel van een motie, wouen ze nu van front veranderen. Zou er nog een Comité hebben bestaan met het N.A.S. als deelnemer, er zou voor de bekrompen politici geen reden zijn geweest om „een revolutionairen grondslag” te zoeken voor vereeniging van N.A.S. en N.V.V.

Want dit willen v. Ravesteijn en Wijnkoop om redenen van *binnenlandsche partijpolitiek.*

Nu het N.A.S. zich heeft afgekeerd van de C.P. is het N.V.V. weer goed om het te probeeren.

Want er zijn ook binnen afzienbaren tijd verkiezingen en ergens moet men toch reservetroepen vandaan halen.

Waarom anders het N.A.S. in theorie opgegeven? Het N.A.S. is nu niet plotseling sinds de reis naar Moskou zóó slecht geworden. Plotseling is het N.A.S. gevaarlijker dan het N.V.V. Natuurlijk mag de C.P. evengoed N.V.V.-leden winnen of in elk geval kiezers als de S.D.A.P. Waarom mag de S.P. alleen agiteeren in het N.A.S. waarom de C.P. niet? Moeten Kolthek en Troelstra dan alle zetels bezetten?

Als concurrerende politieke partij mag de C.P. evenveel als de S.D.A.P. en de S.P. De politici en journalisten van die groepen handelen volkomen ter kwader trouw dit aan de C.P. te verwijten of kwalijk te nemen. De leiders der C. P. weten zeer goed, of kunnen het althans weten dat van een internationaal proletarisch standpunt de vakbeweging geen instrument van en voor de revolutie is.

Een vereeniging van de vakcentralen is op dit moment een krachtige aanwas, een enorme vermeerdering van de macht der leiders, van Fimmen en Lansink. Vermeerdering van de macht der leiders is een eisch in strijd met de revolutie. Want de leiders verhinderen, en in de vakbeweging op zeer sprekende wijze, de machtsontplooiing der arbeiders, remmen den strijd. De leiders van de vakbeweging zijn de laatste steunpilaren van het kapitaal. In de revolutie